

rømmer, at det har kun akademisk Interesse, er et rent juridisk Spørgsmaal, som det ikke er hensigtsmæssigt at komme nærmere ind paa, og jeg skal heller ikke gøre det. Men jeg er ganske enig i, at naar man, som en Del af Landstingets Medlemmer, har ment, at man kunde paalægge Tiendeyderne at yde 20 Gange Tienden i Afløsning, og der saa foreligger Oplysninger gennem Regeringen fra Jurisdiktionerne rundt omkring i Landet, som godtgøre, at de rene Salg af Kongetienden i de sidste 50 Aar have udgjort en Gennemsnitspris af 18 Gange, saa kan man selvfølgelig ikke paalægge Tiendeyderne at give 20 Gange Tienden, det er ganske umuligt. Men jeg er yderligere i Tvivl, om det ikke er mere, end man burde paalægge dem, at tvinge dem til at købe deres Tiende mod en Betaling af 18 Gange dens aarlige Værdi.

Til den ærede Ordfører vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke forstaa, at det har kunnet forbavse ham, at jeg kunde rejse en stærk Modstand mod den Bestemmelse, der staar i Ændringsforslag under Nr. 5 i Betænkningen, at naar en Tiende, der hidtil har været ejet af Tiendeyderen, er solgt siden den 1. Februar 1902, saa skal den paagældende Tiendeyder, naar han nu skal afløse sin Tiende, hvis han ikke kan paavise, at han i sin Tid har købt den dyrere end 18 Gange dens Værdi, nu for at indløse sin Tiende betale det 25 dobbelte af dens Værdi fradraget Skatten. Jeg forstaaer ikke, at et saadant Standpunkt er muligt, og jeg forstaaer ikke, at det kan forundre Ordføreren, at der rejses Indsigelse mod et saadant Princip, at man, fordi en Mand i god Tro i Tidsrummet efter 1. Februar 1902 har solgt sin Tiende, tvinger ham til at indløse den samme Tiende mod en Udbetaling af det 25 dobbelte af dens Værdi, medens alle andre Tiendeydere skulle kunne slippe med det 18 dobbelte. Jeg forstaaer ikke, at det kan være retfærdigt, og jeg forbavses over, at den ærede Ordfører kunde finde noget forunderligt i, at jeg paatalte det.

Den ærede Ordfører havde været saa omhyggelig, hvad der undrede mig noget, at undersøge, hvorledes jeg den første Gang, da Tiendelovforslaget var til Behandling her, stemte ved Sagens Overgang til Landstinget. Det er imidlertid en

Kendsgerning, som den ærede Ordfører heller ikke er uvidende om — naar han nemlig har gjort mig den Ære at undersøge, hvorledes jeg stemte, vil han ogsaa have set, hvorledes jeg har talt, og saa vil den ærede Ordfører have set, at saa ofte jeg har haft Ordet om Tiendeafløsningen, har jeg altid sagt, at jeg ansaa det 25-dobbelte for en alt for høj Pris for Tienden. Men da jeg, ligesom mange andre og vel de fleste Medlemmer i denne Sal, satte megen Pris paa at komme til Ende i denne Sag, har jeg ligesom andre ærede Medlemmer stemt for det Lovforslag, der forelaa her. Uagtet det havde Skavanker, som jeg gerne vilde have rettet, har jeg dog stemt for at lade Forslaget gaa op til det andet Ting, for at vi kunde faa at vide, hvorledes det vilde stille sig dertil. Jeg synes ikke, det er saa mærkeligt, jeg synes, den ærede Ordfører kunde have sparet sig at undersøge min Afstemning, thi den er ganske naturlig.

R. Nielsen: Naar jeg tillod mig at optage det Ændringsforslag, der var taget tilbage af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen), var det, fordi det, der væsentligst interesserede mig ved det Spørgsmaal, som her ligger til Behandling, er den Side af Sagen, at man kommer til at stille Tiendeejerne, af hvilken Art de nu kunne være, saa vidt muligt lige. Og det forekommer mig ikke alene, at Lovforslaget i den Skikkelse, som det havde, da det kom fra Landstinget, i saa Henseende fremviste alt for stor Ulighed i Behandlingen af dem, men det forekommer mig ogsaa, at denne Ulighed er alt for stor endnu, selv om man vedtager de Forslag, som ere stillede af Flertallet, skønt jeg indrømmer, at der er sket en Imødekommen i den Retning, jeg ønsker. Lad mig endvidere sige, at naar jeg tidligere ikke har udtalt mig om denne Sag, er det, fordi der navnlig ved Iste Behandling blev talt saa stærkt og indtrængende derom fra flere Sider. Den ene Taler efter den anden rejste sig og paatalte denne Side af Sagen. Jeg fandt derfor ikke, at der var Grund for mig til at trætte Tinget med at gentage, hvad andre havde sagt. Navnlig kunde jeg særlig henholde mig den Gang, hvad jeg i